

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**KRV NIE JE
VODA**

KRV NIE JE VODA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KRV NIE JE
VODA

slovar

Text © Dominik Dán 2015
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1433-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Tibi et igni.

Tebe a ohňu.

Prečítaj a spáľ.

Venujem vnučke Katke.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Zuzane Hanzlovičovej,
Mgr. Michalovi Ondrkalovi, JUDr. Alexandrovi
Nejedlému, Vladimírovi Matouškovi, Michalovi Nemcovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi
Chorváthovi, MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

Prológ

LETO 1992

Muž s nebezpečne modrými očami a nápadne blond šticou dofajčieval tretiu cigaretu. Na zastrčenej lavičke v parku sedel na drzáka, zadok mal na operadle a topánky tam, kde normálne sedávajú dôchodcovia. Teraz, o pol tretej v noci, tu nebol ani jeden, čo by ho napomenul – aj tí, čo nemohli po nociach spávať, sa sem v túto nočnú hodinu neodvážili. Vlastne do tohto mestského parku sa v noci neodvážil nikto, aj policajné hliadky tu končili o desiatej.

Usmieval sa, v duchu prehodnocoval končiaci sa deň. Mimoriadne úspešne zavŕšený deň. Paril k ľuďom, ktorých pracovný čas sa zväčša končil ďaleko po polnoci. Zhlboka si šlukol, znova vybral bankovky zo zadného vrecka riflí, prerátal ich, už ani nevedel koľkýkrát, a vrátil ich späť do zadného vrecka. Mimoriadne úspešný deň. Bodaj by aj tento nový bol taký plodný.

Slušná sumička za takú blbosť, ani sa veľmi nenadrel. Už sa k tomu nechcel vracieť, už sa mu nechcelo myslieť na debila, čo tak ľahko pustil prachy. Iba sa znovu usmial, mávol rukou, šlukol si, odfrčkol ohorok a pozrel na hodinky na zápästí.

Najvyšší čas zaliezť do perín a pripraviť sa na novú šichtu.

Za chrptom začul šramot, potom tmené hlasy, nato jasnejšie hlasy. Dva hlasy, jeden hlbší, druhý vyšší.

Zoskočil z lavičky a prikrčil sa. Stále nič nevidel. Za lavičkou rástli kríky do výšky prvého poschodia, no žiadne poschodia tu neboli, iba kríky, stromy, asfaltové chodníky, lavičky a tma. Tých pár sliepaňajúcich lúčok nepočítal, nikto

ich nepočítal, ani mestská údržba parkov – preto boli v takom zúboženom stave. Sliepňala každá tretia.

V podpore odskočil za strom. Stále nič nevidel. Znova odskočil, potom pobehol za hrubší strom – dobre spravil. Kriky sa rozťahli a na jeho lavičku si sadol chalan v krátkych rifliach a čiernom tričku. Hlavu mu pokrývali husté dlhé vlasy vo farbe trička. Sadol si presne tak, ako pred chvíľou sedel on – na drzáka.

„Skončila si?“

Muž s nebezpečne modrými očami konečne počul, o čom sa zhovávajú.

„Skončila si? Pätnásťtisíc tento týždeň nedáš dokopy, ani keď pretiahneš ešte dvoch tátošov, tak drž hubu a fajči! Odpíšem ti päťsto, lebo sme kamaráti, ale štrnásť a pol tisícky tento týždeň navališ!“

„Ako, keď ma nevyplatili? A že mi odpíšeš päťstovku? Jebem ťa za také ceny!“ ohradila sa útla dievčina s postavou školáčky – a okamžite dostala facku, až jej odletela hlava.

„Kurva!“

„Je tvoja mater!“

Dostala druhú z druhej strany a zase jej odletela hlava.

„Môžeš ma mlátiť, koľko chceš, fajčiť ťa nebudem! Nechcem! Už to nerobím! Vyplatím ti, čo som dlžná, zajtra a daj mi už konečne pokoj!“

„To nejde, mala si mi priniesť prachy včera. Nedostal som ani korunu. Ako ma chceš vyplatiť zajtra, keď si švorc? Moja ponuka je jasná, dnes fajka, päťsto ti odpíšem a ostatné mi vyplatíš...“ zaváhal, aby nebol krutý obchodník, „do týždňa.“

„Odpíšeš mi tisíc a ostatné ti dám do dvoch týždňov,“ vyjednávalo dievča zvyknuté na facku. „Budem v plnke, už na tom pracujem, daj mi len trochu času!“

Muž s nebezpečne modrými očami skrytý za stromom sa musel usmiať. Aj on sa v práci jednal, ale takéto šupy nedostával. Občas rozdával, to musel, ale on nedostával. Obchodné jednanie dvojice na lavičke ho zaujalo. Už sa mu nechcelo spať, odrazu bol zvedavý, ako fackovací maratón dopadne.

„Dobre, ty krava besná, odpíšem ti liter a ostatné mi vrátiš do dvoch týždňov.“ Boli to posledné slová, nezniešli námietky.

„Dobre,“ rezignovalo dievča. Tisícka za fajku sa jej zdala dobrá cena.

„Tak poď už konečne a fajči!“

Chalan si stiahol krátke rifle a rýchlo za nimi putovali aj slipy. Poobzeral sa hore-dolu, ale zbytočne – v túto nočnú hodinu boli v zastrčenom kúte nebezpečného parku naozaj sami, na to sa mohol spoľahnúť. Pre istotu sa presvedčil ešte raz a obzrel sa aj za kríky – boli sami.

„Tak poď!“ nahol sa dozadu, rozťahol nohy a natrčil sa.

Dievča si klaklo na lavičku, rutinovane vzalo mäso do ruky a párkrát potriaslo hore-dolu, aby bol úplne tuhý – až potom sa prisalo. Pohyby hlavy zosynchronizovalo s pohybmi zovretej dlane. Po pár povinných úkonoch sa dievča odtiahlo a vypľulo na chodník chuchvalec slín.

„Fuj, ty hovädo, kedy si sa naposledy sprchoval? Samý syr!“

„Drž hubu!“ zahnal sa na facku, no uhla sa a bez ďalšieho odvrávania pokračovala v mechanických pohyboch.

Muž za stromom sa stále usmieval, naozaj sa bavil, takéto divadielko sa našincovi iba tak nepritrafi. Chalan ho nezaujímal, bol o pätnásť kilogramov ľahší a o pol hlavy nižší, a určite nemal výcvik, toho zvládne raz-dva, zaujala ho dievčina. Ako kľáčala na lavičke, vystrkovala do sveta celkom obstojný zadoček, postavičku mala tak na dievčatko do lavice deviatej triedy základnej školy, a nie na takúto ťažkú robotu pre zrelé ženy. Stále sa usmieval, nemohol odtrhnúť zrak od malého zadočka. Takú lahôdku už nemal, ani sa nepamätal.

Uvažoval. Nemá zmysel vyrušovať ich v najlepšom. Ak zaútočí teraz, nečakane, prekvapí ich a seknú sa. Chalan sa poserie, ale aj dievča sa zlakne a už to nebude ono. Stratí veľa času vysvetľovaním, presvedčaním, možno vyhrázaním. Radšej ich nechá, a keď ho vybaví, vystúpi z tieňa na scénu. Chalan pochopí, už to bude mať za sebou a bude pokojnejší, zdekuje sa aj sám, dobrovoľne, a potom si tú malú žabku podá na všetky spôsoby, nie len tak na pol huby, ako sledoval v priamom prenose.

Bože! Aký krásny zážitok na záver pracovného dňa! Najprv ľahká práčička, brnkačka, potom kráľovský honorár a teraz toto šteniatko... Mohol by si niekto želať niečo lepšie pred zaslúženým odpočinkom?

Chalan na lavičke zaklonil hlavu a zavyl. Brucho sa mu naplo, prehol sa dozadu ako luk. Dievča v momente odťahlo tvár bokom a striekance jej preleteli ponad plece. Pár posledných kvapiek sa jej vpilo do lemu trička na krku.

Okamžite dostala facku.

„Kto ti dovolil vytiahnuť ho z huby!?“

„Na prehĺtaní sme sa nedohodli, o tom sme nehovorili, ty debil!“

„Ty...“ zadúšal sa chalan, ale ešte mu brnelo v hlave, aj hornej, nebol schopný argumentovať. Zhlboka dýchal, mocne zvieral zábradlie lavičky a bezmocne zúrnil.

Počkala, kým vychladne.

„Dobre, ty kurva hnusná, ale vyčistíš ho, kým sa nebude lesknúť ako diamant v kráľovskej korune!“

„Diamant?“ nechápala. „To nemáš z vlastnej hlavy. Kde si to počul?“

„Čo ťa po tom! Rob, lebo ti neodpíšem ani korunu!“

Znova ho vzala do úst, aby ho zbavila posledných kvapiek.

Chalan sa nahol dopredu, jednou rukou ju zdrapol vzaďu za vlasy, aby musela zakloniť hlavu a nadvihnúť bradu. Druhá ruka mu zmizla v zadnom vrecku riflí, potom ju priložil na obnažený krk a bleskovo mykol. Drgol ju do čela, aby ho neostriekala, ale neskoro, pár kvapiek už mal na brade a lícach. Surovo ju kopol do hrude. Odletela.

Dievča rozťahlo ruky a so zdesením v očiach sa krčovitito chytilo za krk. Ozval sa dunivý chrapot a žblnkanie. Kolená sa jej zošmykli z lavičky a spadla na bok. Prevalila sa na chrbát, potom opäť na bok a znova na chrbát. Okolo hlavy sa jej rozliala červená svätožiara. Nohy sa jej začali nekontrolovateľne mykať.

Chodníkový asfalt nič nepije, ani vodu, ani krv, všetko sa po ňom rozlieva ako palacinkové cesto na rajnici.

Pár okamihov – a krv bola všade. Krvácanie z krčných tepien je rýchle. Ešte raz sa prevalila na bok, ešte raz zachrochtala, ešte chvíľu sa jej mykali nohy, a bolo po všetkom. Zomrela, skôr než si stihol zapnúť rázporok.

Zapol si rázporok, zoskočil z lavičky, utrel si líce.

„Kurva hnusná,“ povedal mŕtvole cez plece.

Upravil sa, poobzeral sa a vykročil do tmy.

Muž za stromom sa už neusmieval. Pevne zovrel kmeň, až sa mu pod prstami drobila kôra. Doteraz ho predstavenie na lavičke bavilo, motivovalo ho a, samozrejme, vzrušovalo – odrazu mu zamrzol úsmev. Takýto záver predstavenia by nečakal nikto.

Precitnutie trvalo iba zlomok sekundy, okamžite si uvedomil, čo sa deje. Poznal umieranie po podrezaní krčných tepien. O umieraní vedel oveľa viac než chalan na lavičke.

Chvíľu váhal, či vybehnúť, či nie, ale nebolo treba, chalan vykročil po chodníku k jeho stromu. Stačilo počkať, kým prišiel bližšie.

Dostal facku. Silnú, ozajstnú, mužskú. Ani nehlesol, iba sa rozvalil na chodníku. Úder z tmy bol taký silný a nečakaný, že mu vyleteli nohy a tvrdo dopadol na chrbát.

„Kur... va!“ vyhrkol na dvakrát, prevaľujúc sa z boka na bok.

„Nie,“ usmial sa muž spoza stromu. „To bola ona a ja som videl, čo si s ňou urobil.“

Sklonil sa nad obeť rozvalenú na chodníku, nacvičeným hmatom otočil telo na brucho, vykručil ruku v bolestivom uhle ďaleko za chrbát a zatlačil.

„Auu...“ zaskučal chalan, „ty si fízel?“

„Nie,“ povedal pravdu muž s nebezpečne modrými očami a zo zadného vrecka nohavíc vybral chalanovi zakrvavenú britvu.

Na chodníku ležal v bolestiach vrah a nad ním sa skláňal ešte horší človek. Robil mu zle, lámal mu ruku a chystal sa aj na horšie.

1

NOVEMBER 1992

Ani jeden rok v Krauzovej krátkej detektívnej praxi nebol taký ťažký ako tento. Ani neskôr, po rokoch, keď už mal svoje odšliapané, ako sa hovorí medzi policajtmí, a spomínal, nevedel nájsť podobný, ako bol deväťdesiaty druhý. Bezpečnostní analytici neskôr tvrdili, že problém spôsobila neuvážená porevolučná totálna amnestia, pretože vyprázdnila väznice a presýtila ulice násilím. Krauz a jeho kolegovia z oddelenia vražd sa v tom čase bezpečnostnými analýzami nezaoberali, pre nich bolo dôležité, že odrazu mali roboty vyše hlavy a oveľa viac času trávili s vagabundmi ako so svojimi manželkami a s deťmi. Ale profesionáli museli znieť aj to a, ako povedal ich šéf, niekto ten bordel vonku upratať musí, tak upratovali.

V marci chytili Ondreja – Beštiu a dokazovanie viny a zadovažovanie dôkazov proti zatiaľ najplodnejšiemu sériovému vrahovi v dejinách slovenskej kriminalistiky trvalo mesiace. Medzitým sa s rovnakou vervou museli venovať aj novým prípadom, takže ani dobodaného dôchodcu, ani podrezanú a zohavenú prostitútku, ani klinec zatlčený v lebke nemohli nechať bez povšimnutia.

Klinec v lebke, teda náhodný objav brutálnej, takmer zabudnutej vraždy, odhalený pri sťahovaní starých truhiel z kúta do kúta historického cintorína, Krauzau zaujal natoľko, že sa k vrahovi, Červenému kapitánovi, prepracúval pomaly a postupne aj napriek riziku osobnej likvidácie. Dostal sa tak blízko, až si jedného dňa hľadeli ponad stôl priamo do očí. Ani to nepomohlo a nestihol ho zatknúť – mocné postsocialistické sily tajnej služby mu ho zabili priamo pred očami.

Vraha zabili, no Krauza jeho smrť aj tak nevýslovne štvála, lebo v prípade Červeného kapitána bolo podobne nárýchlo zabitých toľko, že s tým chcel niečo urobiť, niečo spravodlivé, niečo podľa zákona, podľa zdravého rozumu, no nespravil nič – bol sám a ich bolo veľa.

Veľakrát ich bolo proti nemu veľa, občas to aj bolelo, občas išlo o krk, no smrť Červeného kapitána a celý jeho prípad, jeden jediný zdanlivo obyčajný prípad, aj tak vyryl v Krauzovej profesionálnej dráhe hlbokú ryhu.

Ešte niečo okrem vyrytej ryhy sa v tomto roku stalo – koncom leta vošiel do kancelárie šéfa chlapík vyzerajúci na potomka španielskych toreadorov a predstavil sa ako Jozef Fischer, zvaný Chosé. Bol práve ranný nástup do zamestnania a všetci sa náramne pobavili. Jediný Krauz sa pomkol, uvoľnil mu miesto za stolom a podal novému kolegovi ruku na privítanie. Takto nenápadne vznikajú najpevnejšie priateľstvá, niektoré na celý život...

Chlapci z oddelenia vražd riešili jeden prípad za druhým, no okrem toho profesionálne reagovali na nastávajúce spoločenské a politické zmeny, to znamená, že profesionálne kašľali na dvoch ukecaných nadutých indiánskych náčelníkov, ktorí v Brne pod košatým dubom vykopali vojnovú sekeru a boli pripravení rozoštváť dva národy proti sebe. Koniec federácie sa nezadržateľne blížil a ohlasovaná samostatnosť pripravovaná na začiatok nového roka vyvolávala rozpačité úškrny nielen policajtov, ale všetkých so zvyškami zdravého rozumu.

Bol to naozaj zaujímavý rok, dialo sa toho veľa aj v oddelení vražd, aj vonku na ulici. Nečudo, že v tieni bujarých udalostí sa nenápadne bez povšimnutia odohral posledný federálny zločin, ktorý mohlo oddelenie vražd v Našom Meste legálne vyšetrovať – potom sa už slovenskí a českí policajti hrali každý na svojom piesočku. Odohral sa tak nenápadne, že skoro zapadal prachom, no hoci nebol ktovie ako beštiálny, ani príliš zložitý, aj tak by ho bola škoda nespomenúť, lebo bol pekný – ak sa niečo podobné dá tvrdiť o upálení mladej ženy a jej dieťaťa.

Chlapci z kancelárie stoštyridsaťjeden sa k bizarnej vražde dostali iba náhodou, vďaka Krauzovi a jeho stykom na celom federálnom území.

Vlastne sa na kolegov z Moravy mohli pokojne vybodnúť, lebo problém sa začal takpovediac v cudzine, a nie v ich služobnom obvode, no Krauz tam mal priateľov, čo mu pred štvrtfrokom, keď si meral sily s Červeným kapitánom, zachránili život, takže on konkrétne sa vybodnúť nemohol. Nemohol a ani nechcel, ale pre istotu sa spýtal svojho nového partáka – možno pre istotu, možno, aby ho vyskúšal –, či by do toho išiel s ním. Ani Chosé sa nechcel vybodnúť. Krauzovi sa jeho postoj páčil, kolega v skúške obstál a chlapci sa vrhli strmhlav do nového prípadu.

Opravujem, nikam sa nevrhali. Na oddelení vražd sa nikto nikam dobrovoľne nevrhá, strmhlav už vôbec nie. V skutočnosti bol Chosé vyvalený v rohu v kresle, lebo tam si našiel svoj nový flek, a Krauz dopisoval hlásenie z posledného výjazdu.

V kancelárii vládla pohodová jesenná atmosféra, pretože ani jeden z detektívov netušil, čo sa za riekou Morava práve deje...

2

Cvičenie *dobrákov* dopadlo na výbornú. Nikto sa nestratil, nikto sa nezranil, nikto nezomrel, nič nezničili ani nepoškodili, čo podpálili, aj uhasili, a – to najdôležitejšie – vyhralo domáce družstvo, takže všetko dopadlo na výbornú, ako to organizačný výbor dopredu naplánoval. *Dobráci*, teda zbor dobrovoľných hasičov z obce Palice u Brna, usporadúval novembrové cvičenie dobrovoľných hasičov každý rok a každým rokom sa hlásili na preteky nové a nové obce, takže tento rok ich už bolo jedenásť. Predseda organizačného výboru konštatoval, že už by aj stačilo, jedenásť družstiev je akurát dosť, a ak sa na budúci rok prihlásia ďalší, už sa na cvičisko za dedinou, hneď vedľa futbalového ihriska, nezmetia. Členovia organizačného výboru si utreli penu z hornej pery a súhlasne prikývli – tým bolo rozhodnuté, že okresné preteky dobrovoľných hasičov budú mať od budúceho roka limitovaný počet družstiev a ďalších už neberú.

Celý hasičský cirkus vypukol v piatok doobeda. Piatok bol ideálny deň, lebo každého dobrovoľného hasiča stáli preteky iba jeden deň dovolenky. Keby ich usporadúvali vo štvrtok, chlapi by si museli zobrať dva dni dovolenky, keby v stredu, tak tri dni, lebo po pretekoch sa vyhodnocovalo, potom sa prehodnocovalo, potom sa spomínalo, potom sa chvastalo, potom... a pri tom všetkom sa narazilo nejaké to *štěně*, alebo aj päťdesiatka či stovka a pivo tieklo potokmi.

Preto bol piatok ideálny deň, lebo v piatok odsúťažili a vyhodnotili, v sobotu pozvali celú dedinu a okolie a urobili exhibíciu – prehliadku hasičskej techniky s ostrým zásahom na horiacu slamenú búdu, potom večer dojedli a dopili, v nedeľu dospali a v pondelok mohli ísť v pohode do roboty. Nikto z dobrovoľných hasičov nemusel v ozajstnej

robote, čo ich živila, chýbať viac ako jeden deň – jednoducho piatok bol ich veľký súťažný a pohodový sviatok.

„Karle, hele vole, Karle, nejezděte a zůstaňte ještě,“ švitoril predseda organizačného výboru a veliteľ miestnych dobrovoľných hasičov v jednej osobe. Bolo krátko pred polnocou a veliteľ bol v rozšafnej nálade, lebo jeho chlapani konečne vyhrali.

Minulý rok vyhral Karlov tím, tento rok im to domáci natreli. Veľká radosť v celej dedine – dobrovoľný hasičský zbor bol ich pýchou. Aj futbalisti boli dobrí, aj miestny rybník sa vydaril, aj baby mali pekné, aj pivo obstojné, ale hasiči boli špica!

„Musíme,“ krútil hlavou Karol.

„Dúfam, že nie ste nasratí, že ste nevyhrali,“ rypol si predseda.

„Pepane, to nemyslíš vážne! Veď som ti to vysvetlil, už keď sme prišli. Ak zajtra tú našu milovanú stotridsaťosmu nedáme na renováciu, už nám ju do konca roka nezoberú, možno až na budúci rok na jar, a dotedy čo s ňou? Ak nám neprejde technickou kontrolou, sme bez techniky. Je to blbo načasované, uznávam, ale nedá sa inak. Musíme ísť, Pepane.“

„Ja viem, ja viem,“ súhlasil predseda a naozaj Karola chápal, lebo aj oni zápasili s dohasínajúcou prestarnutou technikou.

Karol pozrel na zápästie, skontroloval čas. O tri minúty polnoc. Poskočilo mu obočie, najvyšší čas. Musel dbať na to, aby sa kolegovia hasiči, najmä vodič, vyspali pred zajtrajším ťažkým dňom.

„Chlapani,“ kývol svojim Karol.

Chlapani usadení za veľkým hodovným stolom mu kývli, že rozumejú.

Ťažko sa im odchádzalo, lebo divinový guláš, pečený vôl a pivečko po zodpovednom súťažení o vytúženú metu padli dobre, ale povinnosti tentoraz museli zvíťaziť nad svetskými pôžitkami.

Keď odchádzali, vypravádzali ich pokriky súperov: Nechodte ešte, boli ste dobrí, zlomili vás iba tri sekundy vo finále, kašlite na to, ostaňte, dáme si do *trumpety*... no Karolovci museli. Starostlivosť o techniku je pre každého ha-